

Arrest

nr. 120 480 van 13 maart 2014
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 oktober 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 18 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de eerste verzoekende partij op 2 mei 2013, van de tweede verzoekende partij op 17 april 2013 en van de derde verzoekende partij op 6 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 8 juli 2013.

1.3. Op 18 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine (H. (...) stam) te zijn. U werd 33 jaar geleden geboren in het dorp Sarchino Kohj van het district Surobi in de provincie Kabul. U heeft uw hele leven in Sarchino Kohj gewoond. U ging tot het 6de jaar naar school naar het Surobi Lyceum. U werkte als schilder. U werkte voor verschillende bedrijven over heel Afghanistan. U bent 15 jaar geleden getrouwd met F.H. (...). U heeft 4 kinderen met haar: F. (...), H. (...), A. (...) en S. (...). Uw zoon F. (...) ging samen met uw 2 neven naar een madrassa in Peshawar in Pakistan. Uw oudste zoon F. (...) is hier bij u in België. Uw andere kinderen zijn bij uw vrouw die zich in Surobi bevindt. Uw neef A.H. (...) (O.V. xxx en C.G. xxx) en uw neef S.H. (O.V. xxx en C.G. xxx) net als uw zoon F. (...), zijn hier bij u in België.

U werkte als schilder voor verschillende bedrijven. Bij een van uw opdrachten werkte u op de Indiase ambassade in Kabul en ook aan het nieuwe parlement van Afghanistan. Toen u op een dag onderweg naar huis was werd u in Sarchino tegengehouden door mannen in zwarte gewaden. U dacht eerst dat ze dieven waren maar dat bleek niet zo te zijn, het waren de taliban. Ze dwongen u om met hen mee te gaan. U werd meegenomen op een motorfiets naar een onbekende plaats. Daar werd u geslagen en slecht behandeld. De taliban vroegen u waarom u niet geantwoord had op hun brief maar u had nooit een brief ontvangen. Ze waren van plan om u te vermoorden. De taliban vroegen u ook waarom u voor de ongelovigen werkte. U zei dat wat u deed volgens u niet on-islamitisch was. De taliban stelden u voor de keus ofwel blijft u werken voor de buitenlanders ofwel kon u meewerken met uw moslim-broeders. U koos voor dat laatste. Na 6 uur werd u weer teruggebracht naar uw regio. Toen u thuis kwam vertelde u aan uw vader en uw oom wat er was gebeurd. U vertelde hen dat de taliban u had gezegd dat ze 3 personen naar u zouden sturen die u een overheidsgebouw diende binnen te krijgen. Deze 3 personen dienden zichzelf daar op te blazen. Uw zoon, en 2 neven waren enkele dagen eerder teruggekomen van hun madrassa in Pakistan. Nadat u uw oom verteld had over uw ontmoeting met de taliban riep uw oom uw zoon en uw 2 neven bij zich en vroeg wat ze aan de madrassa geleerd hadden. Ze biechttten op dat de eerste jaren van hun opleiding goed was maar dat ze het laatste jaar les kregen over de jihad. Er werd hen gezegd dat ze thuis niks mochten vertellen. Ze verklaarden ook dat ze aan het wachten waren op een opdracht. Uw oom en uw vader werden boos op de jongens. Ze besloten dat het niet langer veilig was voor jullie in Afghanistan. U diende gedwongen samen te werken met de taliban en uw zoon en 2 neven waren de vermoedelijke zelfmoordaanslagplegers waarover de taliban spraken. Er werd een smokkelaar gezocht. Op de 16de van de 2de maand van 1391 (6 mei 2012) vertrokken jullie uit Afghanistan. Toen u in Iran was vertelde uw moeder u dat uw vader, uw ooms en uw andere neef ontvoerd waren door de taliban. Sindsdien werd er niks meer van hen vernomen. Op 17 oktober 2012 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), de "taskara" van uw zoon F. (...), de "taskara" van A. (...), de zoon van uw broer E. (...), de "taskara" van S. (...), uw neef, een brief van de inlichtingendienst, een bevestigingsbrief van de ouderen uit de regio, 2 pasjes van uw werk, een contract, 3 aanbevelingsbrieven en de 2 enveloppen waarmee deze opgestuurd zijn. U legde ook nog een mail van een Belgisch ziekenhuis voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo dient er opgemerkt te worden dat er enkele verschillen zitten in uw verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze afgelegd voor het CGVS. Zo verklaarde u bij

DVZ dat u werd tegen gehouden door de taliban in Mullahyan (vragenlijst, p. 4 vraag 5) terwijl u op het CGVS duidelijk zei in Sarchino te zijn tegen gehouden (gehoorverslag CGVS, p.10, 16). U hiermee geconfronteerd zei u dat dit verkeerd moet genoteerd zijn bij DVZ. U zou beide dorpen hebben vermeld maar men zou er slechts een opgeschreven hebben (gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde eveneens dat er iets verkeerd was gelopen (gehoorverslag CGVS, p. 16) terwijl u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS aangaf dat uw gehoor bij DVZ goed verlopen was (gehoorverslag CGVS, p. 2). Deze verklaring kan bijgevolg niet overtuigen. Daarnaast verklaarde u bij DVZ eveneens dat het de mullah van Mullahyan was die uw zoon en uw neven naar de madrassa in Pakistan wou sturen (vragenlijst, p. 4 vraag 5). Uit de verklaringen op het CGVS van u en uw neven blijkt echter dat het uw broer en vader waren die vonden dat iedereen naar een madrassa in Pakistan diende te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 14, gehoorverslag S. (...) p. 6, gehoorverslag A. (...), p. 4). U probeert dit te verschonen door te zeggen dat het de mullah was die hen naar Pakistan heeft gebracht maar dat de beslissing bij uw vader lag (gehoorverslag CGVS, p. 17). De verklaringen die u geeft voor deze tegenstrijdigheden te rechtvaardigen kunnen niet als verschoning aanvaard worden. Deze vaststellingen zijn opmerkelijk en komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Uw zoon en neven zouden reeds 5 jaar studeren aan een madrassa in Pakistan. Volgens uw verklaringen zouden er in Afghanistan geen madrassa's te vinden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er wel degelijk madrassa's bestaan in Afghanistan en dat deze niet vernield worden door de Afghaanse overheid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast valt er ook een opmerkelijke vaststelling te maken over een van de documenten die u heeft neergelegd. U verklaarde een brief van de inlichtingendienst van Afghanistan ter staving van uw problemen te hebben verkregen via uw moeder. U zou deze ontvangen hebben nadat u uw moeder had gevraagd een bewijs voor uw probleem te gaan halen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat u degene zou zijn die deze klacht heeft ingediend en niet uw moeder (zie vertaling van de brief) en dit bovendien op een moment (25/2/1391 (15 mei 2012) dat u volgens uw verklaringen reeds uit Afghanistan vertrokken zou zijn (16/2/1391 (6 mei 2012)). Dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven kon u op het CGVS geen namen geven van de personen die u zouden tegengehouden en meegenomen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12, 16). U verklaarde enkel dat ze taliban waren. In de brief die op uw aanvraag zou opgesteld zijn valt er duidelijk te lezen (zie vertalingen) wie er achter u aan zou zitten. Het is dan ook opmerkelijk dat u de namen van uw belagers niet zou vertellen tijdens uw gehoor. U verklaarde dat u deze brief niet gelezen heeft omdat u het handschrift niet kan lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U heeft ook niemand gevraagd de brief voor u te lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Echter kon de brief logischer wijs geen andere informatie bevatten dan degene die u zelf aangereikt heeft. Van iemand die asiel aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet wat er in de documenten staat die hij neerlegt. Dergelijke inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen met betrekking tot wat u zelf meemaakte kunnen evenmin overtuigen. U zou onderweg naar huis zijn tegengehouden en voor 6 uur vastgehouden zijn. Men zou u eerst wreed behandeld hebben, geslagen, gemarteld, en u nadien zonder meer laten gaan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is onwaarschijnlijk. Men zou verwachten dat men toch enige druk zou zetten op u of een zekere garantie van u zou vragen. Bovendien is het opmerkelijk dat ze uw medewerking vroegen. U heeft nooit interesse getoond in hun zaak. Dat ze u onmiddellijk op de hoogte brengen van hun plannen en hierdoor het risico zouden lopen dat u alles zou gaan vertellen aan de overheid is weinig overtuigend.

Daarnaast zitten er enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen omtrent het moment waarop uw zoon en neven jullie (uw vader, uw broer en u) hebben ingelicht over hun plannen. Zo verklaarde u eerste dat uw zoon en neven naar boven gestuurd werden op het moment dat u uw vader en uw oom vertelde over het voorval. Uw oom zou hen daarna geroepen hebben om verdere informatie te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat S. (...) nog aanwezig was om thee in te schenken en dan spontaan vertelde over hun opleiding en missie (gehoorverslag CGVS, p. 15). S. (...) deed tijdens zijn gehoor eveneens uitschijnen dat de jongens spontaan over hun extra lessen aan de madrassa vertelden (gehoorverslag S. (...), p. 6).

Daarenboven is het opmerkelijk dat uw oom en vader onmiddellijk nadat u vertelt over uw ontmoeting met de taliban weten dat er een verband bestaat tussen de terugkomst van de madrassa van uw zoon en neven en de bedreigingen die u ontvangen heeft van de taliban. Er was hier immers geen aanwijsbare reden voor. De jongens waren reeds eerder van de madrassa naar huis gekomen (gehoorverslag S. (...), p. 6 en A. (...) p. 8) en geen van hen had verteld over de lessen aan de madrassa. Dat er geen duidelijkheid is over het moment waarop deze belangrijke informatie (over de opdracht die gegeven werd aan uw zoon en neven) werd meegedeeld aan u, uw vader en uw broer

is merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven is het opmerkelijk dat u weinig of niks kan vertellen over de ontvoering van uw vader en uw oom. Uw moeder zou u geen verdere informatie willen en kunnen geven hebben omdat ze maar een eenvoudige vrouw is (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien het belang van deze informatie voor uw procedure is het weinig aannemelijk dat u er niet meer informatie over gevraagd heeft. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor bij DVZ niks verteld heeft over deze ontvoering (vragenlijst, p. 4 vraag 5). Dit is opmerkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er wordt door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en aan de ontvoering van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als schilder voor verschillende organisaties in Kabul, zonder directe band met de militaire of overheidsactiviteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling bij deze organisaties. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen omwille van uw werk. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De "taskara's" die u heeft neergelegd tonen jullie identiteit en afkomst aan en deze worden niet betwist door het CGVS. De documenten over uw werkgelegenheid tonen aan dat u werkte voor deze organisaties maar zoals hierboven uiteengezet tonen deze niet aan dat u vervolging dient te vrezen. De bevestiging van de ouderen en de brief van de inlichtingendienst vertonen een gesolliciteerd karakter daar ze op uw aanvraag werden opgesteld. De dreigbrieven kunnen enkel als bewijs aanvaard worden als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De mail van het ziekenhuis in België maakt melding van een afspraak en bevat geen inhoudelijke info.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is,

maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul – stad, p. 5; SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013, p. 8-11) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's. Specifiek in het district Surobi vonden aanvallen plaats op de Afghaanse veiligheidsdiensten en op papaver-uitroeiingsteams. De meeste van deze aanvallen vonden 's nachts plaats op de snelweg richting Jalalabad en waren gericht tegen Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open – combat" waarbij burgers gevisieerd worden. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op de Afghaanse veiligheidsdiensten ligt het aantal burgerslachtoffers in Surobi bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in Surobi is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surobi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.M.H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine (H. (...) stam) te zijn. U bent 16 jaar oud. U werd geboren in het dorp Sarchino Konj, gelegen in het district Surobi in de provincie Kaboel. U heeft altijd in Sarchino Konj gewoond. Toen u 10 was ging u studeren aan de Al Dawat Baitul Mukaram madrassa in Peshawar, Pakistan. U studeerde er 4 à 5 jaar. Uw vader, A.Q. (...) is na uw vertrek ontvoerd door de taliban. Uw moeder, F. (...) woont nog in uw dorp. Uw grootvader, A.G. (...) en uw oom, E. (...), werden eveneens ontvoerd. Uw neef, A.H.(...) (O.V. xxx en C.G. xxx) en uw neef, O.H. (...)(O.V. xxx en C.G. xxx) en zijn oudste zoon, F. (...), zijn hier met u in België.

U volgde samen met uw neven F. (...) en A. (...) lessen aan een madrassa in Peshawar in Pakistan. U ging daar voor vijf jaar studeren. De eerste 2 à 3 jaar kregen jullie gewone lessen. Jullie leerden de Koran reciteren. Na die 2 à 3 jaar begonnen ze les te geven over de jihad, en over de strijd tegen de buitenlanders. Er kwamen mujaheddin (taliban) strijders naar de madrassa om met jullie te spreken over jihad. Men vroeg wie er zich bij hen wou aansluiten voor de jihad. Op het laatst werden er 10 personen uitgekozen, waaronder u en uw neven A(...) en F. (...). Jullie kregen aparte lessen over de jihad. Na deze lessen werden jullie door de taliban terug naar jullie familie in Afghanistan gestuurd om er te wachten op een missie. Jullie mochten niks zeggen over de extra lessen die jullie hadden gekregen over de jihad. Ze zeiden dat ze na 5 à 6 dagen bij jullie zouden langskomen. Jullie keerden terug naar Sarchino Konj. Uw andere neef, O. (...), werkte als schilder. Toen hij op een dag onderweg naar huis was werd hij meegenomen door de taliban en bedreigd. Op het moment van zijn ontvoering waren jullie al terug in Sarchino Konj. Hij mocht van de taliban niet meer werken voor de buitenlanders. Ze zeiden dat ze voor hem een missie hadden. Drie zelfmoordaanslagplegers waren voorzien en hij diende ze bij de ambassades binnen te brengen. O. (...) vertelde wat er was gebeurd aan uw grootvader en uw oom. Toen u O. (...) zijn verhaal hoorde vertelde u aan uw familie over wat jullie hadden meegemaakt op de madrassa en de reden van jullie terugkomst naar Surobi. Uw vader werd boos op u en hij heeft u geslagen. Hij vroeg u waarom u dit niet eerder had gezegd dat ze jullie voorbereiden op jihad. U zei hem dat u wou doen wat ze u vroegen. Na deze gebeurtenissen zei uw vader u dat u zich diende klaar te houden (om Afghanistan te verlaten). Het was voor jullie te gevaarlijk om in Afghanistan te blijven. De taliban wilden u en uw neven een zelfmoordaanslag laten plegen in een gebouw waar uw oom werkte als schilder. U werd opgehaald met een auto en naar Nimroz gebracht. U kwam op 17 oktober 2012 aan in België en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas verwijst u naar de documenten die werden neergelegd door uw neef O.H. (...) met name: uw “taskara” (Afghaans identiteitsdocument), de “taskara” van uw neef O. (...), de “taskara” van uw neef A. (...), de “taskara” van uw neef F. (...), de zoon van O. (...), een brief van de inlichtingendienst, een bevestigingsbrief van de ouders uit de regio, 2 pasjes van uw neef zijn werk, een contract van uw neef, 3 aanbevelingsbrieven van uw neef en de 2 enveloppen waarmee deze opgestuurd zijn. Er werd ook nog een mail van een Belgisch ziekenhuis voorgelegd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opvallend dat u verklaart dat de madrassa in uw regio geen goede madrassa is en u daarom met uw neven naar een madrassa in Pakistan gestuurd werd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw oom daarentegen zei dat er in Afghanistan geen madrassa 's zijn en als ze er al zijn ze vernield worden door de overheid (gehoorverslag O. (...), p. 14). Dit zou volgens hem de reden zijn waarom jullie naar Pakistan werden gestuurd. Dit is een enigszins andere verklaring. Het gebrek aan coherentie tussen jullie beider verklaringen doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Volgens uw verklaringen zouden ze, de mensen van de madrassa, na 2 à 3 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 9) begonnen zijn met les te geven over de jihad en de islam. U zou 5 jaar naar de madrassa zijn geweest. Gedurende die hele tijd zou niemand van jullie (u en uw neven) hierover iets gezegd hebben thuis. Het is opmerkelijk dat uw neef, A. (...), verklaarde dat er enkel het laatste jaar over de jihad werd gesproken (gehoorverslag A. (...), p. 7, 8). De eerste vier jaar zou hierover nooit iets gezegd zijn. Opnieuw zijn jullie verklaringen niet eensluidend waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt.

Daarenboven zijn jullie ook niet in staat doorleefd te vertellen over de jihad en wat er allemaal over werd verteld. Jullie verklaren dat er werd gesproken over jihad en dat de buitenlanders de koran en de profeet niet respecteren (gehoorverslag CGVS, p. 7, 11 en A. (...) p. 7, 8). Jullie slagen er niet in dieper in te gaan op deze vraag, nochtans verklaarde u gebrainwashed te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook op de vraag wat de speciale en extra lessen inhielden kan u geen doorleefd antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p. 13). Jullie geraken niet verder dan dat het lessen over de jihad waren en jullie dienden te vechten. Als hierop door wordt gevraagd komen er geen andere antwoorden. Dit is opmerkelijke daar jullie zouden klaar gestoomd zijn voor de jihad gedurende enkele maanden. Daarnaast is het merkwaardig dat A. (...) verklaarde dat er geen voorbeelden werden gegeven over landen waar de buitenlanders waren binnengevallen (gehoorverslag A. (...), p. 11) in hun poging jullie te overtuigen van hun gelijk. U verklaarde dat weer dat ze spraken over Irak, Kashmir en op het einde over Syrië (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat A. (...) verklaarde dat er jullie geen voorbeelden werden gegeven is tegenstrijdig met uw verklaring is merkwaardig daar jullie samen die extra lessen volgden. Bovendien is het opmerkelijk dat ze jullie niet hebben geleerd hoe te vechten of een zelfmoordaanslag te plegen (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14 en A. (...), p. 9). Jullie zouden enkel weten dat jullie zich moeten klaar houden. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat minderjarigen en ander zelfmoordaanslagplegers hier goed, grondig en langdurig voor worden opgeleid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat jullie hier in het geheel niks over gezien zouden hebben is weinig aannemelijk. Het is mogelijk dat u en uw neven naar een madrassa zijn geweest maar of u en uw neven al dan niet naar een madrassa zijn geweest is minder van belang voor de beoordeling van uw vrees. Het loutere feit dat iemand naar een madrassa is geweest is geen grond voor de toekenning van een beschermingsstatus. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de rekrutering door de taliban en het feit dat jullie (u en uw neven) een training hebben gekregen over de jihad en hierbij werden voorbereid op het plegen van een zelfmoordaanslag. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het verdere verloop van uw relaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u er geen idee van heeft welke documenten uw oom heeft neergelegd (gehoorverslag CGVS, p. 9). U mag minderjarig zijn maar van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze interesse toont in zijn zaak en weet welke documenten er namens hem worden neergelegd. Dat u dit niet weet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast dient er nog te worden opgemerkt dat u niets gezegd heeft over de ontvoering van uw vader en oom bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst vraag 5 p. 4). U verklaarde dat men u hier de tijd niet voor gegeven heeft (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is betreft nochtans een belangrijk element in uw relaas. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u hiervoor niet de kans gekregen zou hebben. Bovendien is het frappant dat u niet meer bij uw neef heeft geïnformeerd naar het lot van uw vader, uw grootvader en uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 15). Men kan aannemen dat u wel enige interesse zou tonen in het lot van uw dierbaren, ook al is het leven voor u niet gemakkelijk in België (gehoorverslag CGVS, p. 15). Daarnaast heeft u bij DVZ verklaart dat u 6 jaar aan de madrassa heeft gestudeerd, hiermee geconfronteerd op het CGVS weet u het niet meer (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit zijn vaststellingen die niet bijdragen tot een grotere geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat het relaas van uw oom O. (...) ongeloofwaardig wordt beschouwd waardoor ook uw relaas verder ondermijnd wordt. Uw relaas en dat van uw neef O. (...) berust immers voor een groot deel op dezelfde feiten met name het feit dat u en uw neven werden geselecteerd voor het plegen van een zelfmoordaanslag (en terug werden gestuurd naar Surobi) en uw neef door de taliban werd gevraagd 3 zelfmoordaanslagplegers (jullie) binnen te smokkelen in een gebouw waar hij werkt. Om deze redenen werden jullie uit Afghanistan gestuurd. De motivering in de weigeringsbeslissing van uw neef O. (...) kan u hieronder lezen:

'Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo dient er opgemerkt te worden dat er enkele verschillen zitten in uw verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze afgelegd voor het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat u werd tegen gehouden door de taliban in Mullahyan (vragenlijst, p. 4 vraag 5) terwijl u op het CGVS duidelijk zei in Sarchino te zijn tegen gehouden (gehoorverslag CGVS, p.10, 16). U hiermee geconfronteerd zei u dat dit verkeerd moet genoteerd zijn bij DVZ. U zou beide dorpen hebben vermeld maar men zou er slechts een opgeschreven hebben (gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde eveneens dat er iets verkeerd was gelopen (gehoorverslag CGVS, p. 16) terwijl u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS aangaf dat uw gehoor bij DVZ goed verlopen was (gehoorverslag CGVS, p. 2). Deze verklaring kan bijgevolg niet overtuigen. Daarnaast verklaarde u bij DVZ eveneens dat het de mullah van Mullahyan was die uw zoon en uw neven naar de madrassa in Pakistan wou sturen (vragenlijst, p. 4 vraag 5). Uit de verklaringen op het CGVS van u en uw neven blijkt echter dat het uw broer en vader waren die vonden dat iedereen naar een madrassa in Pakistan diende te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 14, gehoorverslag S. (...) p. 6, gehoorverslag A. (...), p. 4). U probeert dit te verschonen door te zeggen dat het de mullah was die hen naar Pakistan heeft gebracht maar dat de beslissing bij uw vader lag (gehoorverslag CGVS, p. 17). De verklaringen die u geeft voor deze tegenstrijdigheden te rechtvaardigen kunnen niet als verschoning aanvaard worden. Deze vaststellingen zijn opmerkelijk en komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Uw zoon en neven zouden reeds 5 jaar studeren aan een madrassa in Pakistan. Volgens uw verklaringen zouden er in Afghanistan geen madrassa's te vinden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er wel degelijk madrassa's bestaan in Afghanistan en dat deze niet vernield worden door de Afghaanse overheid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast valt er ook een opmerkelijke vaststelling te maken over een van de documenten die u heeft neergelegd. U verklaarde een brief van de inlichtingendienst van Afghanistan ter staving van uw problemen te hebben verkregen via uw moeder. U zou deze ontvangen hebben nadat u uw moeder had gevraagd een bewijs voor uw probleem te gaan halen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat u degene zou zijn die deze klacht heeft ingediend en niet uw moeder (zie vertaling van de brief) en dit bovendien op een moment (25/2/1391 (15 mei 2012) dat u volgens uw verklaringen reeds uit Afghanistan vertrokken zou zijn (16/2/1391 (6 mei 2012)). Dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven kon u op het CGVS geen namen geven van de personen die u zouden tegengehouden en meegenomen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12, 16). U verklaarde enkel dat ze taliban waren. In de brief die op uw aanvraag zou opgesteld zijn valt er duidelijk te lezen (zie vertalingen) wie er achter u aan zou zitten. Het is dan ook opmerkelijk dat u de namen van uw belagers niet zou vertellen tijdens uw gehoor. U verklaarde dat u deze brief niet gelezen heeft omdat u het handschrift niet kan lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U heeft ook niemand gevraagd de brief voor u te lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Echter kon de brief logischer wijs geen andere informatie bevatten dan degene die u zelf aangereikt heeft. Van iemand die asiel aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet wat er in de documenten staat die hij neerlegt. Dergelijke inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen met betrekking tot wat u zelf meemaakte kunnen evenmin overtuigen. U zou onderweg naar huis zijn tegengehouden en voor 6 uur vastgehouden zijn. Men zou u eerst wreed behandeld hebben, geslagen, gemarteld, en u nadien zonder meer laten gaan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is onwaarschijnlijk. Men zou verwachten dat men toch enige druk zou zetten op u of een zekere garantie van u zou vragen. Bovendien is het opmerkelijk dat ze uw medewerking vroegen. U heeft nooit interesse getoond in hun zaak. Dat ze u onmiddellijk op de hoogte brengen van hun plannen en hierdoor het risico zouden lopen dat u alles zou gaan vertellen aan de overheid is weinig overtuigend.

Daarnaast zitten er enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen omtrent het moment waarop uw zoon en neven jullie (uw vader, uw broer en u) hebben ingelicht over hun plannen. Zo verklaarde u eerste dat uw zoon en neven naar boven gestuurd werden op het moment dat u uw vader en uw oom vertelde over het voorval. Uw oom zou hen daarna geroepen hebben om verdere informatie te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat S. (...) nog aanwezig was om thee in te schenken en dan spontaan vertelde over hun opleiding en missie (gehoorverslag CGVS, p. 15). S. (...) deed

tijdens zijn gehoor eveneens uitschijnen dat de jongens spontaan over hun extra lessen aan de madrassa vertelden (gehoorverslag S. (...), p. 6).

Daarenboven is het opmerkelijk dat uw oom en vader onmiddellijk nadat u vertelt over uw ontmoeting met de taliban weten dat er een verband bestaat tussen de terugkomst van de madrassa van uw zoon en neven en de bedreigingen die u ontvangen heeft van de taliban. Er was hier immers geen aanwijsbare reden voor. De jongens waren reeds eerder van de madrassa naar huis gekomen (gehoorverslag S. (...), p. 6 en A. (...) p. 8) en geen van hen had verteld over de lessen aan de madrassa. Dat er geen duidelijkheid is over het moment waarop deze belangrijke informatie (over de opdracht die gegeven werd aan uw zoon en neven) werd meegedeeld aan u, uw vader en uw broer is merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven is het opmerkelijk dat u weinig of niks kan vertellen over de ontvoering van uw vader en uw oom. Uw moeder zou u geen verdere informatie willen en kunnen geven hebben omdat ze maar een eenvoudige vrouw is (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien het belang van deze informatie voor uw procedure is het weinig aannemelijk dat u er niet meer informatie over gevraagd heeft. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor bij DVZ niks verteld heeft over deze ontvoering (vragenlijst, p. 4 vraag 5). Dit is opmerkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er wordt door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en aan de ontvoering van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als schilder voor verschillende organisaties in Kabul, zonder directe band met de militaire of overheidsactiviteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling bij deze organisaties. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen omwille van uw werk. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De "taskara's" die u heeft neergelegd tonen jullie identiteit en afkomst aan en deze worden niet betwist door het CGVS. De documenten over uw werkgelegenheid tonen aan dat u werkte voor deze organisaties maar zoals hierboven uiteengezet tonen deze niet aan dat u vervolging dient te vrezen. De bevestiging van de ouderen en de brief van de inlichtingendienst vertonen een gesolliciteerd karakter daar ze op uw aanvraag werden opgesteld. De dreigbrieven kunnen enkel als bewijs aanvaard worden als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De mail van het ziekenhuis in België maakt melding van een afspraak en bevat geen inhoudelijke info.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul – stad, p. 5; SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013, p. 8-11) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's. Specifiek in het district Surobi vonden aanvallen plaats op de Afghaanse veiligheidsdiensten en op papaver-uitroeiingsteams. De meeste van deze aanvallen vonden 's nachts plaats op de snelweg richting Jalalabad en waren gericht tegen Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open – combat" waarbij burgers gevisieerd worden. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op de Afghaanse veiligheidsdiensten ligt het aantal burgerslachtoffers in Surobi bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in Surobi is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in Surobi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surobi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. ‘

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen

typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul – stad, p. 5; SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013, p. 8-11) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's. Specifiek in het district Surobi vonden aanvallen plaats op de Afghaanse veiligheidsdiensten en op papaver-uitroeiingsteams. De meeste van deze aanvallen vonden 's nachts plaats op de snelweg richting Jalalabad en waren gericht tegen Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open – combat" waarbij burgers gevisieerd worden. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op de Afghaanse veiligheidsdiensten ligt het aantal burgerslachtoffers in Surobi bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in Surobi is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surobi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U beschikt over een familiaal netwerk in uw regio van afkomst, bovendien wordt er zoals eerder beargumenteerd geen geloof gehecht aan de ontvoering van een aantal van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De bestreden beslissing ten aanzien van de derde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine (H. (...) stam) te zijn. U verklaart 15 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Sarchino Kohj in het district Surobi van de provincie Kabul. U ging voor 6 jaar naar Pakistan waar u 4 à 5 jaar studeerde aan de Al Dawat Baidail Mokaram madrassa in Peshawar. U was toen u begon 10 of 11 jaar oud. Uw vader, E. (...), werd meegenomen door de taliban na uw vertrek. Uw moeder, Z. (...) is nog steeds in uw dorp. Ook uw grootvader en uw oom werden ontvoerd door de taliban. Een andere oom, O. (...) (O.V. xxx en C.G. xxx) en uw neef S. (...) (O.V. xxx en C.G. xxx) zijn hier bij u in België.

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw neef in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van erkenning tot vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw neef H.M.S. (...) (O.V. xxx), dat u hier kan lezen (u roept immers identiek dezelfde asielmotieven in):

'U, S.M.H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine (H. (...) stam) te zijn. U bent 16 jaar oud. U werd geboren in het dorp Sarchino Konj, gelegen in het district Surobi in de provincie Koboel. U heeft altijd in Sarchino Konj gewoond. Toen u 10 was ging u studeren aan de Al

Dawat Baitul Mukaram madrassa in Peshawar, Pakistan. U studeerde er 4 à 5 jaar. Uw vader, A.Q. (...) is na uw vertrek ontvoerd door de taliban. Uw moeder, F. (...) woont nog in uw dorp. Uw grootvader, A.G. (...) en uw oom, E. (...), werden eveneens ontvoerd. Uw neef, A.H.(...) (O.V. xxx en C.G. xxx) en uw neef, O.H. (...)(O.V. xxx en C.G. xxx) en zijn oudste zoon, F. (...), zijn hier met u in België.

U volgde samen met uw neven F. (...) en A. (...) lessen aan een madrassa in Peshawar in Pakistan. U ging daar voor vijf jaar studeren. De eerste 2 à 3 jaar kregen jullie gewone lessen. Jullie leerden de Koran reciteren. Na die 2 à 3 jaar begonnen ze les te geven over de jihad, en over de strijd tegen de buitenlanders. Er kwamen mujaheddin (taliban) strijders naar de madrassa om met jullie te spreken over jihad. Men vroeg wie er zich bij hen wou aansluiten voor de jihad. Op het laatst werden er 10 personen uitgekozen, waaronder u en uw neven A(...) en F. (...). Jullie kregen aparte lessen over de jihad. Na deze lessen werden jullie door de taliban terug naar jullie familie in Afghanistan gestuurd om er te wachten op een missie. Jullie mochten niks zeggen over de extra lessen die jullie hadden gekregen over de jihad. Ze zeiden dat ze na 5 à 6 dagen bij jullie zouden langskomen. Jullie keerden terug naar Sarchino Konj. Uw andere neef, O. (...), werkte als schilder. Toen hij op een dag onderweg naar huis was werd hij meegenomen door de taliban en bedreigd. Op het moment van zijn ontvoering waren jullie al terug in Sarchino Konj. Hij mocht van de taliban niet meer werken voor de buitenlanders. Ze zeiden dat ze voor hem een missie hadden. Drie zelfmoordaanslagplegers waren voorzien en hij diende ze bij de ambassades binnen te brengen. O. (...) vertelde wat er was gebeurd aan uw grootvader en uw oom. Toen u O. (...) zijn verhaal hoorde vertelde u aan uw familie over wat jullie hadden meegemaakt op de madrassa en de reden van jullie terugkomst naar Surobi. Uw vader werd boos op u en hij heeft u geslagen. Hij vroeg u waarom u dit niet eerder had gezegd dat ze jullie voorbereiden op jihad. U zei hem dat u wou doen wat ze u vroegen. Na deze gebeurtenissen zei uw vader u dat u zich diende klaar te houden (om Afghanistan te verlaten). Het was voor jullie te gevaarlijk om in Afghanistan te blijven. De taliban wilden u en uw neven een zelfmoordaanslag laten plegen in een gebouw waar uw oom werkte als schilder. U werd opgehaald met een auto en naar Nimroz gebracht. U kwam op 17 oktober 2012 aan in België en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas verwijst u naar de documenten die werden neergelegd door uw neef O.H. (...) met name: uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), de "taskara" van uw neef O. (...), de "taskara" van uw neef A. (...), de "taskara" van uw neef F. (...), de zoon van O. (...), een brief van de inlichtingendienst, een bevestigingsbrief van de ouders uit de regio, 2 pasjes van uw neef zijn werk, een contract van uw neef, 3 aanbevelingsbrieven van uw neef en de 2 enveloppen waarmee deze opgestuurd zijn. Er werd ook nog een mail van een Belgisch ziekenhuis voorgelegd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opvallend dat u verklaart dat de madrassa in uw regio geen goede madrassa is en u daarom met uw neven naar een madrassa in Pakistan gestuurd werd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw oom daarentegen zei dat er in Afghanistan geen madrassa 's zijn en als ze er al zijn ze vernield worden door de overheid (gehoorverslag O. (...), p. 14). Dit zou volgens hem de reden zijn waarom jullie naar Pakistan werden gestuurd. Dit is een enigszins andere verklaring. Het gebrek aan coherentie tussen jullie beider verklaringen doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Volgens uw verklaringen zouden ze, de mensen van de madrassa, na 2 à 3 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 9) begonnen zijn met les te geven over de jihad en de islam. U zou 5 jaar naar de madrassa zijn geweest. Gedurende die hele tijd zou niemand van jullie (u en uw neven) hierover iets gezegd hebben thuis. Het is opmerkelijk dat uw neef, A. (...), verklaarde dat er enkel het laatste jaar over de jihad werd gesproken (gehoorverslag A. (...), p. 7, 8). De eerste vier jaar zou hierover nooit iets gezegd zijn. Opnieuw zijn jullie verklaringen niet eensluidend waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt.

Daarenboven zijn jullie ook niet in staat doorleefd te vertellen over de jihad en wat er allemaal over werd verteld. Jullie verklaren dat er werd gesproken over jihad en dat de buitenlanders de koran en de profeet niet respecteren (gehoorverslag CGVS, p. 7, 11 en A. (...) p. 7, 8). Jullie slagen er niet in dieper in te gaan op deze vraag, nochtans verklaarde u gebrainwashed te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Ook op de vraag wat de speciale en extra lessen inhielden kan u geen doorleefd antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p. 13). Jullie geraken niet verder dan dat het lessen over de jihad waren en jullie dienden te vechten. Als hierop door wordt gevraagd komen er geen andere antwoorden. Dit is opmerkelijk daar jullie zouden klaar gestoomd zijn voor de jihad gedurende enkele maanden. Daarnaast is het merkwaardig dat A. (...) verklaarde dat er geen voorbeelden werden gegeven over landen waar de buitenlanders waren binnengevallen (gehoorverslag A. (...), p. 11) in hun poging jullie te overtuigen van hun gelijk. U verklaarde dat weer dat ze spraken over Irak, Kashmir en op het einde over Syrië (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat A. (...) verklaarde dat er jullie geen voorbeelden werden gegeven is tegenstrijdig met uw verklaring is merkwaardig daar jullie samen die extra lessen volgden. Bovendien is het opmerkelijk dat ze jullie niet hebben geleerd hoe te vechten of een zelfmoordaanslag te plegen (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14 en A. (...), p. 9). Jullie zouden enkel weten dat jullie zich moeten klaar houden. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat minderjarigen en ander zelfmoordaanslagplegers hier goed, grondig en langdurig voor worden opgeleid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat jullie hier in het geheel niks over gezien zouden hebben is weinig aannemelijk. Het is mogelijk dat u en uw neven naar een madrassa zijn geweest maar of u en uw neven al dan niet naar een madrassa zijn geweest is minder van belang voor de beoordeling van uw vrees. Het loutere feit dat iemand naar een madrassa is geweest is geen grond voor de toekenning van een beschermingsstatus. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de rekrutering door de taliban en het feit dat jullie (u en uw neven) een training hebben gekregen over de jihad en hierbij werden voorbereid op het plegen van een zelfmoordaanslag. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het verdere verloop van uw relaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u er geen idee van heeft welke documenten uw oom heeft neergelegd (gehoorverslag CGVS, p. 9). U mag minderjarig zijn maar van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze interesse toont in zijn zaak en weet welke documenten er namens hem worden neergelegd. Dat u dit niet weet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast dient er nog te worden opgemerkt dat u niets gezegd heeft over de ontvoering van uw vader en oom bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst vraag 5 p. 4). U verklaarde dat men u hier de tijd niet voor gegeven heeft (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is betreft nochtans een belangrijk element in uw relaas. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u hiervoor niet de kans gekregen zou hebben. Bovendien is het frappant dat u niet meer bij uw neef heeft geïnformeerd naar het lot van uw vader, uw grootvader en uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 15). Men kan aannemen dat u wel enige interesse zou tonen in het lot van uw dierbaren, ook al is het leven voor u niet gemakkelijk in België (gehoorverslag CGVS, p. 15). Daarnaast heeft u bij DVZ verklaart dat u 6 jaar aan de madrassa heeft gestudeerd, hiermee geconfronteerd op het CGVS weet u het niet meer (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit zijn vaststellingen die niet bijdragen tot een grotere geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat het relaas van uw oom O. (...) ongeloofwaardig wordt beschouwd waardoor ook uw relaas verder ondermijnd wordt. Uw relaas en dat van uw neef O. (...) berust immers voor een groot deel op dezelfde feiten met name het feit dat u en uw neven werden geselecteerd voor het plegen van een zelfmoordaanslag (en terug werden gestuurd naar Surobi) en uw neef door de taliban werd gevraagd 3 zelfmoordaanslagplegers (jullie) binnen te smokkelen in een gebouw waar hij werkt. Om deze redenen werden jullie uit Afghanistan gestuurd. De motivering in de weigeringsbeslissing van uw neef O. (...) kan u hieronder lezen:

‘Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo dient er opgemerkt te worden dat er enkele verschillen zitten in uw verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze afgelegd voor het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat u werd tegen gehouden door de taliban in Mullahyan (vragenlijst, p. 4 vraag 5) terwijl u op het CGVS duidelijk zei in Sarchino te zijn tegen gehouden (gehoorverslag CGVS, p.10, 16). U hiermee geconfronteerd zei u dat dit verkeerd moet genoteerd zijn bij DVZ. U zou beide dorpen hebben vermeld maar men zou er slechts een opgeschreven hebben (gehoorverslag CGVS, p.16). U

verklaarde eveneens dat er iets verkeerd was gelopen (gehoorverslag CGVS, p. 16) terwijl u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS aangaf dat uw gehoor bij DVZ goed verlopen was (gehoorverslag CGVS, p. 2). Deze verklaring kan bijgevolg niet overtuigen. Daarnaast verklaarde u bij DVZ eveneens dat het de mullah van Mullahyan was die uw zoon en uw neven naar de madrassa in Pakistan wou sturen (vragenlijst, p. 4 vraag 5). Uit de verklaringen op het CGVS van u en uw neven blijkt echter dat het uw broer en vader waren die vonden dat iedereen naar een madrassa in Pakistan diende te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 14, gehoorverslag S. (...) p. 6, gehoorverslag A. (...), p. 4). U probeert dit te verschonen door te zeggen dat het de mullah was die hen naar Pakistan heeft gebracht maar dat de beslissing bij uw vader lag (gehoorverslag CGVS, p. 17). De verklaringen die u geeft voor deze tegenstrijdigheden te rechtvaardigen kunnen niet als verschoning aanvaard worden. Deze vaststellingen zijn opmerkelijk en komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Uw zoon en neven zouden reeds 5 jaar studeren aan een madrassa in Pakistan. Volgens uw verklaringen zouden er in Afghanistan geen madrassa's te vinden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er wel degelijk madrassa's bestaan in Afghanistan en dat deze niet vernield worden door de Afghaanse overheid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast valt er ook een opmerkelijke vaststelling te maken over een van de documenten die u heeft neergelegd. U verklaarde een brief van de inlichtingendienst van Afghanistan ter staving van uw problemen te hebben verkregen via uw moeder. U zou deze ontvangen hebben nadat u uw moeder had gevraagd een bewijs voor uw probleem te gaan halen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat u degene zou zijn die deze klacht heeft ingediend en niet uw moeder (zie vertaling van de brief) en dit bovendien op een moment (25/2/1391 (15 mei 2012) dat u volgens uw verklaringen reeds uit Afghanistan vertrokken zou zijn (16/2/1391 (6 mei 2012). Dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven kon u op het CGVS geen namen geven van de personen die u zouden tegengehouden en meegenomen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12, 16). U verklaarde enkel dat ze taliban waren. In de brief die op uw aanvraag zou opgesteld zijn valt er duidelijk te lezen (zie vertalingen) wie er achter u aan zou zitten. Het is dan ook opmerkelijk dat u de namen van uw belagers niet zou vertellen tijdens uw gehoor. U verklaarde dat u deze brief niet gelezen heeft omdat u het handschrift niet kan lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U heeft ook niemand gevraagd de brief voor u te lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Echter kon de brief logischer wijs geen andere informatie bevatten dan degene die u zelf aangereikt heeft. Van iemand die asiel aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet wat er in de documenten staat die hij neerlegt. Dergelijke inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen met betrekking tot wat u zelf meemaakte kunnen evenmin overtuigen. U zou onderweg naar huis zijn tegengehouden en voor 6 uur vastgehouden zijn. Men zou u eerst wreed behandeld hebben, geslagen, gemarteld, en u nadien zonder meer laten gaan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is onwaarschijnlijk. Men zou verwachten dat men toch enige druk zou zetten op u of een zekere garantie van u zou vragen. Bovendien is het opmerkelijk dat ze uw medewerking vroegen. U heeft nooit interesse getoond in hun zaak. Dat ze u onmiddellijk op de hoogte brengen van hun plannen en hierdoor het risico zouden lopen dat u alles zou gaan vertellen aan de overheid is weinig overtuigend.

Daarnaast zitten er enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen omtrent het moment waarop uw zoon en neven jullie (uw vader, uw broer en u) hebben ingelicht over hun plannen. Zo verklaarde u eerste dat uw zoon en neven naar boven gestuurd werden op het moment dat u uw vader en uw oom vertelde over het voorval. Uw oom zou hen daarna geroepen hebben om verdere informatie te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat S. (...) nog aanwezig was om thee in te schenken en dan spontaan vertelde over hun opleiding en missie (gehoorverslag CGVS, p. 15). S. (...) deed tijdens zijn gehoor eveneens uitschijnen dat de jongens spontaan over hun extra lessen aan de madrassa vertelden (gehoorverslag S. (...), p. 6).

Daarenboven is het opmerkelijk dat uw oom en vader onmiddellijk nadat u vertelt over uw ontmoeting met de taliban weten dat er een verband bestaat tussen de terugkomst van de madrassa van uw zoon en neven en de bedreigingen die u ontvangen heeft van de taliban. Er was hier immers geen aanwijsbare reden voor. De jongens waren reeds eerder van de madrassa naar huis gekomen (gehoorverslag S. (...), p. 6 en A. (...) p. 8) en geen van hen had verteld over de lessen aan de madrassa. Dat er geen duidelijkheid is over het moment waarop deze belangrijke informatie (over de opdracht die gegeven werd aan uw zoon en neven) werd meegedeeld aan u, uw vader en uw broer is merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven is het opmerkelijk dat u weinig of niks kan vertellen over de ontvoering van uw vader en uw oom. Uw moeder zou u geen verdere informatie willen en kunnen geven hebben omdat ze maar een eenvoudige vrouw is (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien het belang van deze informatie voor uw procedure is het weinig

aannemelijk dat u er niet meer informatie over gevraagd heeft. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor bij DVZ niks verteld heeft over deze ontvoering (vragenlijst, p. 4 vraag 5). Dit is opmerkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er wordt door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en aan de ontvoering van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als schilder voor verschillende organisaties in Kabul, zonder directe band met de militaire of overheidsactiviteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling bij deze organisaties. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen omwille van uw werk. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De "taskara's" die u heeft neergelegd tonen jullie identiteit en afkomst aan en deze worden niet betwist door het CGVS. De documenten over uw werkgelegenheid tonen aan dat u werkte voor deze organisaties maar zoals hierboven uiteengezet tonen deze niet aan dat u vervolging dient te vrezen. De bevestiging van de ouderen en de brief van de inlichtingendienst vertonen een gesolliciteerd karakter daar ze op uw aanvraag werden opgesteld. De dreigbrieven kunnen enkel als bewijs aanvaard worden als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De mail van het ziekenhuis in België maakt melding van een afspraak en bevat geen inhoudelijke info.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul – stad, p. 5; SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse” dd. 21 maart 2013, p. 8-11) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als ‘very low’. In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's. Specifiek in het district Surobi vonden aanvallen plaats op de Afghaanse veiligheidsdiensten en op papaver-uitroeiingsteams. De meeste van deze aanvallen vonden 's nachts plaats op de snelweg richting Jalalabad en waren gericht tegen Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van “open – combat” waarbij burgers gevisieerd worden. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op de Afghaanse veiligheidsdiensten ligt het aantal burgerslachtoffers in Surobi bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in Surobi is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surobi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. ‘

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van

de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul – stad, p. 5; SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013, p. 8-11) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats

die konden toegeschreven worden aan AGE's. Specifiek in het district Surobi vonden aanvallen plaats op de Afghaanse veiligheidsdiensten en op papaver-uitroeiingsteams. De meeste van deze aanvallen vonden 's nachts plaats op de snelweg richting Jalalabad en waren gericht tegen Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open – combat" waarbij burgers gevisieerd worden. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op de Afghaanse veiligheidsdiensten ligt het aantal burgerslachtoffers in Surobi bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in Surobi is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surobi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U beschikt over een familiaal netwerk in uw regio van afkomst, bovendien wordt er zoals eerder beargumenteerd geen geloof gehecht aan de ontvoering van een aantal van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. “

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 3). U stelt dat u volgens uw oom 15 jaar oud bent. Uw exacte geboortedatum kent u niet. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 7 november 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Verder legt uw oom op 8 juli 2013 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, afgegeven op 2/6/1389 (24 augustus 2010) volgens de Gregoriaanse kalender) in Kabul, district Surobi. Deze taskara vermeldt dat u als 12-jarige staat geregistreerd in 1389 (tussen 21 maart 2010 - 21 maart 2011), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1998 en maart 1999 . Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 8 juli 2013 volgens uw taskara ongeveer 15 jaar was. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan vijf jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Rechtspleging

Gezien de drie bestreden beslissingen op grotendeels dezelfde motieven steunen, waartegen de verzoekende partijen dezelfde middelen hebben aangevoerd, is het aangewezen om de beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 39/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS).

Na citering van artikel 27 van het KB CGVS, stellen verzoekers dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het Handbook on Procedures, onjuiste verklaringen op zich niet voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout maakt door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekers te weerhouden (RvS 18 maart 2002, nr. 104.820).

Betreffende de tegenstrijdigheden stellen verzoekers, aangaande het aangeven van een verschillende plaats waar de eerste verzoekende partij werd tegengehouden, dat de eerste verzoekende partij de twee dorpen heeft vermeld doch dat maar een werd neergeschreven, dat zij dit probleem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) heeft uitgelegd als volgt *'In het eerste interview ging er iets verkeerd, ik zei hen dat toen ik uit de auto kwam ik naar het dorp van sarchino wou gaan, ze stopten me, ze vroegen me welke plaats werd u gestopt, ik zei sarchino of mullahyan ook, hij heeft dit opgeschreven.'* Betreffende de 'tweede' tegenstrijdigheid stellen verzoekers dat de eerste verzoekende partij tijdens het gehoor bij het CGVS uitgelegd heeft *'ze waren gezonden door mijn oom, de oom besloot, als ik zeg ze werden gezonden, ik bedoel dat hij besloot dat ze naar de madrassa moesten gaan, hij bracht ze niet naar de madrassa, ze werden meegenomen door zanawar van mullahyan dorp, deze imam nam ze mee naar de madrassa, met enkele andere jongens van het dorp'*. Verzoekers vervolgen dat het CGVS verwijst naar tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en diens verklaringen bij het CGVS, maar het gehoor van de eerste verzoekende partij bij de DVZ niet aan diens administratief dossier toevoegde, dat de beslissing bijgevolg het rechtsbeginsel van recht op verdediging en tegenspraak miskent. Verder merken verzoekers op dat het CGVS opmerkt dat S. (de tweede verzoekende partij) heeft gezegd dat hij vijf jaar naar de madrassa is geweest en na 2 à 3 jaar begonnen werd met de les over de jihad en islam en dat A. (de derde verzoekende partij) gezegd heeft dat er enkel het laatste jaar over de jihad werd gesproken. Zij wijzen er op dat in het gehoorverslag van S. kan gelezen worden dat hij ongeveer 4 à 5 jaar naar de madrassa is geweest, dat hij niet met zekerheid vijf jaar heeft gezegd. Concluderend stellen verzoekers dat als ze na ongeveer drie jaar begonnen met les te geven over de jihad en de islam en S. ongeveer vier jaar naar de madrassa is geweest, er geen tegenstrijdigheid bestaat met (de verklaringen van) A.

Aangaande de madrassa, stellen verzoekers dat de eerste verzoekende partij tijdens het gehoor heeft gezegd dat er in Afghanistan geen madrassas zouden te vinden zijn. Verzoekers denken dat er verwarring was, dat de eerste verzoekende partij heeft gezegd dat er geen machtap (normale school) in Kabul was, dat zij niet van een madrassa heeft gesproken. Zij vervolgen dat de madrassas door de taliban zijn opgericht, dus ze niet vernietigd zijn. Verzoekers stellen dat A. en S. verschillende informatie over de jihad hebben kunnen geven, waarna zij citeren uit het gehoorverslag van S.

Betreffende de vasthouding menen verzoekers dat het motief van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat *'men zou verwachten dat men toch enige druk zou zetten op u of een zekere garantie van u zou vragen'*, verbaast en vragen zich af of de verwerende partij het gehoorverslag van de eerste verzoekende partij heeft gelezen. Verzoekers herhalen dat de eerste verzoekende partij heeft uitgelegd dat *'Toen ze me dropten zeiden ze probeert niet slim te zijn en probeer ons niet te verraden. Toen ze mijn dropten zeiden ze we weten alles over u en uw familie, ze vermelden zelf de naam van mijn zonen en de andere familieleden die altijd binnen bleven, ik vroeg me af hoe ze dit wisten. Ze zeiden me als u probeerde de overheid in te lichten weten we het (b)innen de minuten, en het zal slecht gevolg hebben voor u, en hij toonde vb van 4 werknemers door ministerie van rehabilita(t)ion ze worden onthoofd door hen'*. Zij stellen dat de eerste verzoekende partij bovendien ook heeft uitgelegd dat de taliban haar gezegd had dat ze drie personen naar haar zouden sturen die haar een overheidsgebouw diende binnen te krijgen, dat deze drie personen zichzelf dienden op te blazen, dat deze drie personen haar zoon en haar twee neven waren, dat zij de vermoedelijke zelfmoordaanslagplegers waren.

Met betrekking tot de documenten, merken verzoekers op dat, zelfs als corruptie in Afghanistan bestaat, het CGVS niet kan afleiden dat hun documenten vervalst zijn, dat het niet is omdat corruptie bestaat dat alle documenten vervalst zijn, dat de verwerende partij *in casu* geen bewijs heeft dat hun documenten vals zijn. Verzoekers menen dan ook dat het CGVS op basis van dit motief de documenten niet mag verwerpen, dat het CGVS het document moet onderzoeken en niet alleen zeggen dat corruptie in Afghanistan bestaat. Zij vervolgen dat de bevestiging van de ouderen en de brief van de inlichtingendienst niet in rekening werden genomen omdat ze een gesolliciteerd karakter vertonen maar dat de Raad van State nochtans oordeelde *'Une autorité administrative a le devoir d'examiner tous les*

documents, même de caractère privé, qui lui sont soumis par un administré ou un justiciable, de sorte qu'il n'est pas légalement justifié d'écarter un document sans l'analyser au seul motif qu'il a un caractère privé.'

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoekers dat het CGVS zich baseert op een rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013 om zijn beslissing te nemen, waarna zij de verschillende elementen aanhalen die volgens dit rapport in rekening moeten worden genomen om de gevolgen van het conflict op de bevolking te evalueren. Verzoekers menen dat de verwerende partij alleen twee elementen in rekening heeft genomen: het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten. Volgens verzoekers zijn dit belangrijke indicatoren maar zijn deze twee elementen niet voldoende om de gevolgen van het conflict op de bevolking te evalueren, dat de verwerende partij dan ook geen rekening heeft gehouden met het geheel van het rapport. Vervolgens stellen verzoekers dat het CGVS beweert dat op basis van het CEDOCA, het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag ligt, doch dat in de *"COI Focus – Afghanistan. Veiligheidssituatie van Kabul-stad van 5 september 2013"* gelezen kan worden dat veel burgerslachtoffers niet meegerekend worden, waarna zij uit het rapport citeren en besluiten dat het CGVS niet kan zeggen dat de laatste maanden het aantal burgerslachtoffers is gedaald terwijl de gegevens op basis van welke het CGVS de beslissing heeft genomen niet precies zijn. Betreffende het motief van het CGVS dat burgers geen doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul, stellen verzoekers dat blijkt uit het CEDOCA-rapport dat er geen zekerheid is dat burgers niet gewond of gedood zullen worden, dat aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met de burgers, waarna zij enkele zinnen dienaangaande uit het vernoemde rapport citeren. Naar verzoekers' oordeel kan er niet besloten worden dat burgers in veiligheid zijn in Afghanistan, meer bepaald in Kabul. Verzoekers wijzen er op dat het CGVS zich op het document *"COI Focus – Afghanistan. Veiligheidssituatie van Kabul-stad"* baseert om zijn beslissingen te nemen, doch dat dit document niet werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat zij aldus niet weten als de verwerende partij zich op het document *"COI Focus – Afghanistan. Veiligheidssituatie van Kabul-stad"* van 5 september 2013 baseert of op een ander document, dat zij bovendien kennis hebben van het document van 5 september 2013 enkel omdat dit document zich in een ander administratief dossier bevond, dat de beslissing het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak miskent, dat zij onmogelijk dit document kunnen tegenspreken, dat dit document zich niet in het administratief dossier bevindt en zij aldus niet weten over welk document de verwerende partij spreekt, waarna verzoekers verwijzen naar en citeren uit arrest 101 847 van 26 april 2013 van de Raad. Verzoekers menen dat de stijging van het aantal burgerslachtoffers ook door een rapport van UNAMA van juli 2013 wordt bevestigd, dat dit rapport aantoont dat de zware verzwaring van het conflict en de druk die sterker en sterker wordt en uitgeoefend wordt door de verschillende gewapende groeperingen over het dagelijks leven van de inwoners, waarna verzoekers uit het rapport citeren en besluiten dat niet kan gezegd worden dat Kabul een veilige stad is terwijl twee aanslagen per maand plaatsvinden. Verzoekers wijzen er op dat het rapport des te meer de stijging benadrukt van de incidenten de laatste tijd *'Volgens de laatste cijfers die door het Afghanistan NGO Safety Office (ANSO) werden gepubliceerd ligt het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul betrekkelijk hoog'*. Verder menen verzoekers dat ook de informatie van het UNHCR de beslissingen van de verwerende partij weerlegt, dat het UNHCR het feit benadrukt dat burgers ook door de aanslagen getroffen worden en zij stellen dat de veiligheid van de burgers ook gedaald is omwille van de snelle toename van de gewapende groepering en dat de hoofdstad Kabul helemaal niet door het geweld gespaard wordt en niet als een veilige plaats voor burgers kan beschouwd worden, waarbij zij citeren uit een document (HCR/EG/AFG/13/01, p. 13-14) van het UNHCR. Verzoekers stellen dat burgers nog kort geleden in Kabul gedood werden, waarbij zij verwijzen naar en citeren uit artikelen op verschillende websites. Zij vervolgen dat ook het UNHCR van mening is dat landen die door een gewapend conflict getroffen worden geen veilige plaats zijn om zich te hervestigen, waarbij zij citeren uit een document van het UNHCR (HCR/GIP/03/04, p. 6-8). Verzoekers menen dat het CGVS helemaal geen rekening heeft gehouden met de onvoorspelbaarheid van het conflict, dat het CGVS ook geen rekening heeft gehouden met de controle *de facto* uitgevoerd door elementen die tegen de regering zijn en dat bovendien, volgens het UNHCR, de aanwezigheid van de regering in sommige zones geen ernstige misbruiken van macht verhindert, waarbij zij opnieuw citeren uit een document van het UNHCR (HCR/EB/AFG/13/01, p. 18). Verder wijzen verzoekers er op dat ook het UNAMA deze misbruiken van macht in Afghanistan meldt waarna zij citeren uit een rapport van vernoemde organisatie van juli 2013. Tenslotte menen verzoekers dat het CGVS in zijn beslissingen helemaal geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van een repatriëring naar Afghanistan, dat het gewapend conflict in Afghanistan gevolgen heeft met de mogelijkheid van een hervestiging voor de terugkeerders, dat het UNHCR van mening is dat een Afghaanse afgewezen verzoeker bescherming moet krijgen als zijn land onveilig is, waarna zij citeren uit *'UNHCR, Global Trends 2012, Displacement, the New 21st Century Challenge, 9 juin 2013'* en uit een ander document van het UNHCR (HCR/EG/AFG/13/01, p. 28). Zij stellen dat met

deze verslagen rekening moet gehouden worden door de verwerende partij omwille van hun publiek karakter, dat ze niet kunnen afgewezen worden zonder de effectiviteit van de procedure te treffen, waarna verzoekers een stuk tekst citeren dat lijkt afkomstig te zijn uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doch zonder bronvermelding. Verzoekers concluderen dat het CGVS rekening moest houden met alle elementen om zijn beslissingen te nemen, dat deze elementen niet in rekening werden genomen, dat de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie niet goed werd bestudeerd, dat er wel een heel groot risico bestaat voor burgers in de hoofdstad Kabul en bij geval van een terugkeer naar Afghanistan.

In een besluit stellen verzoekers dat zij volharden in hun standpunt dat zij als vluchteling dienen te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde hen de subsidiaire bescherming moet toegekend worden in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat in zulke context het uiteindelijke doel van de asielpcedure niet uit het oog dient verloren te worden, en dat indien het relaas samenhangend en verzoekers in grote lijnen geloofwaardig kunnen beschouwd worden, hen het statuut erkend dient te worden of hen in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden. Zij menen dat zij werkelijk in staat waren om een doorleefd relaas te geven, waarna zij paragraaf 203 van het Handbook on Procedures citeren. Verzoekers menen dat de Raad regelmatig naar dit beginsel verwijst in haar arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas.

In fine van hun verzoekschriften vragen verzoekers in hoofdorde de bestreden beslissingen te vernietigen, in subsidiaire orde hen als vluchteling te erkennen en in nog meer ondergeschikte orde, hen de beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Ter terechtzitting wordt gewezen op de nota met opmerkingen van de verwerende partij waarbij volgende documenten worden gevoegd: COI (country of origin information) Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013 en COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie: Afghanistan – Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013.

Ter terechtzitting leggen verzoekers in een aanvullende nota, volgens hun eigen verklaringen, volgende documenten voor:

- medische documenten betreffende de zoon van de eerste verzoekende partij
- 6 foto's van de familie, waarvan één met vertaling van de opschriften te zien op een foto
- 2 dreigbrieven met vertaling
- documenten die het verblijf van verzoekers in Afghanistan bevestigen.

Ter terechtzitting geven verzoekers een toelichting bij de documenten. Daarnaast halen zij aan dat er problemen waren met de tolk, dat de tolk bij de verklaringen van de eerste verzoekende partij de jaartallen 1389 en 1391 dooreen haalde alsook dat de eerste verzoekende partij niet heeft gezegd dat de madrassa's verbrand waren. Verder halen zij nog aan dat de tweede en derde verzoekende partij minderjarig zijn en angst hadden voor het interview, alsook omwille van hun minderjarigheid niets over de documenten konden vertellen alsook vergissingen beginnen in verband met het aantal jaren dat zij studeerden. En betreffende de doorleefdheid van de verklaringen van de tweede en derde verzoekende partij stellen zij dat volwassenen op een andere manier les krijgen en voorbereid worden en dat zij geen jihad wilden doen, wat hun afstand daartegenover verklaart. Verzoekers stellen nog dat de madrassa kleine kamers had, dat zij in andere leeftijdsgroepen zaten en de zaken daar anders voorgesteld werden.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.5. De Raad stelt vast op basis van verzoekers' verklaringen dat het mogelijk is dat de tweede en derde verzoekende partij verschillende jaren naar een madrassa zijn geweest, doch dat het loutere feit dat een persoon naar een madrassa is geweest niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van de tweede en derde verzoekende partij over de rekrutering door de taliban en over het feit dat zij een training hebben gekregen over jihad en hierbij werden voorbereid op het plegen van een zelfmoordaanslag.

3.5.1. Uit de gehoorverslagen van de tweede en derde verzoekende partij blijkt dat beiden niet in staat waren doorleefd te vertellen over de jihad en wat er allemaal over werd verteld. De tweede en de derde verzoekende partij verklaren dat er werd gesproken over de jihad, dat gesteld werd dat jihad vermeld wordt in de islam, dat gezegd werd dat ze moesten vechten tegen de buitenlanders, die de hoofdfactor zijn van oorlog in enkele moslimlanden en Afghanistan, omdat daar deze hun naam onteerden, de koran en de profeet niet respecteren en onschuldige mensen doden, dat verteld werd over groepen die voor hen waren gezonden en dat nooit jonge mensen, maar volwassenen uitgenodigd werden voor de jihad, dat deze personen martelaren waren geworden en dat zij, als ze deelnamen aan de jihad, martelaar zouden worden en naar het paradijs zouden gaan (gehoorverslag CGVS A., p. 7, 8, 10, 11; gehoorverslag CGVS S., p. 10, 11, 12). Uit de gehoorverslagen blijkt duidelijk dat de interviewer verzoekers meermaals vroeg naar de inhoud van de lessen doch blijkt dat verzoekers er niet in slagen dieper in te gaan op deze vraag hoewel de tweede verzoekende partij verklaarde dat ze gebrainwashed werden (gehoorverslag CGVS S., p. 10, 13). Ook op de vraag wat de speciale en extra lessen inhielden en hoe zij werden klaargemaakt voor de jihad, kunnen de tweede en derde verzoekende partij niet meer vertellen dan dat ze hun geest veranderden en dat het lessen over de jihad waren, waarbij ze herhalen wat ze reeds uiteengezet hadden over wat hen geleerd werd over de jihad, en dat zij dienden te vechten en wraak moesten nemen voor de klasgenoten die werden gedood (gehoorverslag CGVS A., p. 9; gehoorverslag CGVS S., p. 13). Bij het herhalen en herformuleren van de vragen naar de inhoud van de

preken over de jihad en van de extra lessen, komen geen andere of meer uitgebreide antwoorden. De tweede en derde verzoekende partij beperken zich tot loutere herhalingen, zonder verdere toelichting of uitbreiding. Dergelijk summiere en niet doorleefde verklaringen over de preken over de jihad en de inhoud van de extra lessen, kunnen niet overtuigen daar de tweede en derde verzoekende partij immers verklaarden dat zij gedurende enkele maanden klaar gestoomd werden voor de jihad, dat ze hun geest veranderden en gebrainwashed werden. Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat de tweede en de derde verzoekende partij 'verschillende informatie' hebben kunnen geven over de jihad, stelt de Raad vast dat zij het niet eens zijn met de stelling dat zij niet in staat zijn doorleefd te vertellen over de jihad en niet veel kunnen vertellen over de extra lessen, doch hiermee bovenstaande vaststellingen niet weerleggen, doch enkel verwijzen naar hun verklaringen dienaangaande tijdens de gehoren. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Waar verzoekers ter terechtzitting stellen dat het niet doorleefd vertellen te wijten is aan het feit dat zij geen jihad wilden doen, dat dit hun 'afstand' daar tegenover verklaart, beperken zij zich tot een *a posteriori* verklaring, die geenszins steun vindt in de administratieve dossiers. Immers blijkt duidelijk uit de gehoorverslagen dat de tweede en derde verzoekende partij zelf verklaarden dat zij er 'klaar' voor waren en dat zij gevlucht zijn uit Afghanistan op aandringen van hun familieleden (gehoorverslag CGVS A., p. 6, 9 en 10; gehoorverslag CGVS S., 10 en 17). De Raad stelt dan ook vast dat het niet aannemelijk is dat de tweede en derde verzoekende partij - die zelf verklaarden 'klaar' te zijn voor de jihad en gebrainwashed werden – enkel op grond van het besluit van de familieleden het land ontvluchten en daarna verklaren Afghanistan te zijn ontvlucht uit vrees voor de taliban, waarvoor zij tot het besluit van hun familieleden Afghanistan te ontvluchten, bereid waren te strijden (vragenlijst CGVS A., p. 4, vraag 4 en 5; vragenlijst CGVS S., p. 4, vraag 4 en 5; gehoorverslag CGVS A., p. 6; gehoorverslag CGVS S., p. 10).

Waar verzoekers ter terechtzitting eveneens lijken aan te voeren dat rekening dient te worden gehouden met hun minderjarigheid, dat zij op een andere manier lessen kregen en voorbereid werden dan volwassenen, wijst de Raad er op dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende, coherente en duidelijke informatie kan geven. Redelijkerwijze kon van de tweede en derde verzoekende partij worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op de elementaire kennisvragen in verband met hun directe en persoonlijke leefwereld. Gelet op de maandenlange voorbereiding die zij beweren te hebben gehad en die de kern van hun asielaanvraag vormt, kon van de tweede en de derde verzoekende partij, ook al waren zij jong, een doorleefd relaas verwacht worden met betrekking tot de inhoud van de lessen over de jihad en de extra lessen. De tweede en derde verzoekende partij blijven hier in gebreke.

3.5.2. Gelet op het feit dat aldus geen geloof kan gehecht worden aan de rekrutering door de taliban en het krijgen van een training over jihad waarbij men voorbereid werd op het plegen van een zelfmoordaanslag, kan ook geen geloof gehecht worden aan het verdere verloop van verzoekers' relaas met betrekking tot de onthulling van dit geheim aan de familie nadat de eerste verzoekende partij het incident waarbij hij op een dag betrokken was, vertelde en het verband dat gelegd wordt door de familieleden of eerste en tweede verzoeker zelf, met het verhaal van de eerste verzoekende partij.

3.6. Betreffende het incident waarbij de eerste verzoekende partij op een dag betrokken was, stelt de Raad vast dat ook aan dit incident geen geloof kan worden gehecht. Immers legde de eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de plaats waar hij werd tegengehouden door de taliban. De eerste verzoekende partij verklaart voor DVZ dat hij tegengehouden werd in Mullahyan (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5), terwijl hij op het CGVS duidelijk en meerdere malen zei in Sarchino te zijn gestopt door de taliban (gehoorverslag CGVS O., p. 10 en 16). Wanneer de eerste verzoekende partij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd tijdens het gehoor op het CGVS, verklaarde hij dat dit verkeerd moet genoteerd zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij beide dorpen heeft vermeld maar men er slechts een heeft opgeschreven (gehoorverslag CGVS O., p. 16). Ter gelegenheid van hun inleidend verzoekschrift stellen verzoekers dat de eerste verzoekende partij in het midden van de twee dorpen werd tegengehouden, dat voornoemde daarom tijdens het gehoor bij DVZ van twee dorpen heeft gesproken, doch dat maar een werd opgeschreven en dat de eerste verzoekende partij het probleem in het gehoor bij het CGVS heeft uitgelegd. Verzoekers' uitleg voor de tegenstrijdigheid kan niet overtuigen. Immers werd de verklaring die de eerste verzoekende partij aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken, haar nadien voorgelezen in het Pashtou en werd het verslag door de eerste verzoekende partij ondertekend zonder enige opmerking of wijziging aan te brengen dienaangaande, waarmee zij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die er in zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 8 en p. 5).

Ook op het Commissariaat-generaal repte de eerste verzoekende partij met geen woord over eventuele problemen betreffende haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel zelfs, toen de commissaris-generaal haar bij aanvang van het gehoor vroeg of haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, antwoordde de eerste verzoekende partij: 'ja'. Huidige *a posteriori*-kritiek op het verloop van het gehoor van de eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en de twijfel omtrent de volledigheid van de neergeschreven vertalingen omtrent de verklaringen van de eerste verzoekende partij zijn, gelet op het voorgaande, dan ook allerminst ernstig aangezien de eerste verzoekende partij hierover nooit eerder enige opmerking maakte.

3.7. De geloofwaardigheid van de eerste verzoekende partij wordt verder ondermijnd door enkele opmerkelijke vaststellingen. Zo verklaart voornoemde op de DVZ dat het de mullah van Mullahyan was die haar zoon en neven naar de madrassa in Pakistan wou sturen (vragenlijst DVZ O., p. 4, vraag 5), terwijl zij, net zoals de tweede en derde verzoekende partij, op het gehoor bij het CGVS verklaarde dat het haar vader en diens broer waren die vonden dat de zoon en de neven van de eerste verzoekende partij naar de madrassa moesten gaan (gehoorverslag CGVS A., p. 4.; gehoorverslag CGVS S., p. 6; gehoorverslag CGVS O., p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt de eerste verzoekende partij dat het de mullah was die hen naar Pakistan heeft gebracht maar dat de beslissing bij haar vader lag (gehoorverslag CGVS O., p. 17). Ter gelegenheid van hun inleidend verzoekschrift herhalen de verzoekende partijen wat de eerste verzoekende partij naar aanleiding van de confrontatie met voormelde tegenstrijdigheid stelde tijdens het gehoor en merken zij op dat het gehoor bij de DVZ niet aan het administratief dossier gevoegd wordt, waardoor er een miskenning is van het recht op verdediging en tegenspraak. Verzoekers' verklaring voor de voornoemde tegenstrijdigheid kan niet overtuigen daar uit de verklaring van de eerste verzoekende partij bij de DVZ - waarvan het verslag wel degelijk toegevoegd wordt aan het administratief dossier, zodat verzoekers' kritiek dienaangaande feitelijke grondslag mist - blijkt dat de eerste verzoekende partij verklaarde dat haar zoon en twee neefjes door de imam van het dorp Mullahyan naar de madrassa in Pakistan werden gestuurd, doch niet dat de imam de neefjes en zijn zoon bracht of begeleidde. Verder stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen van de neefjes van de eerste verzoekende partij niet blijkt als zouden zij ooit door de imam zijn vergezeld naar de madrassa, doch wel dat zij werden begeleid door vader of oom (gehoorverslag CGVS A., p. 8, gehoorverslag CGVS S., p. 6). Verder zijn de verklaringen van de eerste verzoekende partij betreffende de reden waarom haar zoon en neefjes aan een madrassa in Pakistan studeerden afwijkend van de verklaringen van de derde verzoekende partij hieromtrent. Zo stelt de eerste verzoekende partij dat er geen madrassa's zijn in Afghanistan en als ze er al zijn ze vernield worden door de overheid (gehoorverslag CGVS O., p. 14), terwijl de derde verzoekende partij aangeeft dat de madrassa in de regio geen goede madrassa is en zij daarom met haar neven naar Pakistan werd gestuurd (gehoorverslag CGVS A., p. 6). Verder merkt de Raad op dat de eerste verzoekende partij aldus verklaarde dat er in Afghanistan geen madrassa's te vinden zijn (gehoorverslag CGVS O., p. 14), terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14) blijkt dat er wel degelijk madrassa's bestaan in Afghanistan en dat deze niet vernield worden door de Afghaanse overheid. In zoverre verzoekers in hun inleidend verzoekschrift poneren dat er verwarring geweest is, dat de eerste verzoekende partij gezegd heeft dat er geen 'machtap' (normale school) in Kabul was, dat zij niet van madrassa's heeft gesproken, beperken ze zich tot een loutere bewering die geenszins blijkt uit het gehoorverslag. Immers stelt de Raad vast dat de interviewer reeds enkele vragen stelde over de madrassa, waarop de eerste verzoekende partij antwoorden gaf over de persoon die haar neefjes en zoon naar de madrassa stuurde en waarom deze personen wilden dat haar neefjes en zoon naar de madrassa gingen. Vervolgens stelt de interviewer de vraag *'Waarom naar een madrassa in Pakistan'* waarop de eerste verzoekende partij antwoordt *'er zijn geen madrassa's in ons land, (...)'*. Gelet op de voorgaande vragen over de madrassa en de antwoorden van de eerste verzoekende partij over de madrassa alsook gelet op de vraag zelf die duidelijk het woord 'madrassa' vermeldt, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat de eerste verzoekende partij hier opeens over een normale school zou gesproken hebben. Waar verzoekers ter terechtzitting nog stellen dat er een vertaalfout gebeurde daar de eerste verzoekende partij helemaal niet heeft beweerd dat de madrassa's verbrand waren, mist hun argumentatie feitelijke grondslag, daar ook nergens in het gehoorverslag van de eerste verzoekende partij genoteerd staat dat hij vertelde dat de madrassa's afgebrand waren, doch wel dat de madrassa's vernietigd waren (gehoorverslag CGVS O., p. 14).

3.8. Aangaande de gebeurtenissen die zich afspeelden eenmaal de eerste verzoekende partij, na het incident, terug thuis kwam, stelde de commissaris-generaal terecht vast dat *"Daarnaast zitten er enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen omtrent het moment waarop uw zoon en neven jullie (uw vader, uw broer en u) hebben ingelicht over hun plannen. Zo verklaarde u eerste dat uw zoon en neven naar boven gestuurd werden op het moment dat u uw vader en uw oom vertelde over het voorval. Uw oom*

zou hen daarna geroepen hebben om verdere informatie te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat S. (...) nog aanwezig was om thee in te schenken en dan spontaan vertelde over hun opleiding en missie (gehoorverslag CGVS, p. 15). S. (...) deed tijdens zijn gehoor eveneens uitschijnen dat de jongens spontaan over hun extra lessen aan de madrassa vertelden (gehoorverslag S. (...), p. 6). Daarenboven is het opmerkelijk dat uw oom en vader onmiddellijk nadat u vertelt over uw ontmoeting met de taliban weten dat er een verband bestaat tussen de terugkomst van de madrassa van uw zoon en neven en de bedreigingen die u ontvangen heeft van de taliban. Er was hier immers geen aanwijsbare reden voor. De jongens waren reeds eerder van de madrassa naar huis gekomen (gehoorverslag S. (...), p. 6 en A. (...) p. 8) en geen van hen had verteld over de lessen aan de madrassa. Dat er geen duidelijkheid is over het moment waarop deze belangrijke informatie (over de opdracht die gegeven werd aan uw zoon en neven) werd meegedeeld aan u, uw vader en uw broer is merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.” Verzoekers betwisten deze motieven, die steun vinden in de stukken van de administratieve dossiers, niet, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

3.9. De Raad verwijst verder naar de terechte opmerkingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de brief van de inlichtingendienst van Afghanistan ter staving van de problemen van verzoekers die de eerste verzoekende partij via zijn moeder zou hebben verkregen en die luiden als volgt: *“Daarnaast valt er ook een opmerkelijke vaststelling te maken over een van de documenten die u heeft neergelegd. U verklaarde een brief van de inlichtingendienst van Afghanistan ter staving van uw problemen te hebben verkregen via uw moeder. U zou deze ontvangen hebben nadat u uw moeder had gevraagd een bewijs voor uw probleem te gaan halen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat u degene zou zijn die deze klacht heeft ingediend en niet uw moeder (zie vertaling van de brief) en dit bovendien op een moment (25/2/1391 (15 mei 2012) dat u volgens uw verklaringen reeds uit Afghanistan vertrokken zou zijn (16/2/1391 (6 mei 2012). Dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven kon u op het CGVS geen namen geven van de personen die u zouden tegengehouden en meegenomen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12, 16). U verklaarde enkel dat ze taliban waren. In de brief die op uw aanvraag zou opgesteld zijn valt er duidelijk te lezen (zie vertalingen) wie er achter u aan zou zitten. Het is dan ook opmerkelijk dat u de namen van uw belagers niet zou vertellen tijdens uw gehoor. U verklaarde dat u deze brief niet gelezen heeft omdat u het handschrift niet kan lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U heeft ook niemand gevraagd de brief voor u te lezen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Echter kon de brief logischer wijs geen andere informatie bevatten dan degene die u zelf aangereikt heeft. Van iemand die asiel aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet wat er in de documenten staat die hij neerlegt. Dergelijke inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.”* Verzoekers betwisten deze motieven, die steun vinden in de stukken van de administratieve dossiers, niet, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

3.10. Er kan geen geloof gehecht worden aan de rekrutering door de taliban in de madrassa in Pakistan en de lessen ter voorbereiding op de jihad ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij, aan het incident waarbij de eerste verzoekende partij werd tegengehouden en vastgehouden door de taliban teneinde haar samenwerking met hen te bekomen, het verloop bij de verzoekers thuis waarbij het verband gelegd werd tussen de vraag tot samenwerking met de taliban aan de eerste verzoekende partij en de melding in de madrassa dat de tweede en derde verzoekende partij terug dienden te keren naar huis en dienden te wachten totdat iemand hen contacteerde en het kort daarna vluchten uit vrees voor de taliban door de eerste, tweede en derde verzoekende partij.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas

3.11. De door verzoekers tijdens hun asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De taskaras die verzoekers neerlegden tonen hun identiteit en afkomst aan, doch deze worden niet betwist. De documenten over de werkgelegenheid van de eerste verzoekende partij tonen aan dat zij werkte voor de genoemde organisaties maar tonen geenszins aan dat zij vervolging diende te vreesen. Betreffende de door verzoekers neergelegde bevestiging van de ouderen en de brief van de inlichtingendienst, wijst de Raad er op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontnemen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)), wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

In dit verband dient overigens te worden gewezen op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

In zoverre verzoekers menen dat, zelfs als er corruptie bestaat in Afghanistan het CGVS niet kan afleiden dat de door hen neergelegde documenten vals zijn, dat het niet is omdat corruptie bestaat dat alle documenten vervalst zijn, dat de verwerende partij in dit geval geen bewijs heeft dat de documenten vals zijn, dat zij het document moet onderzoeken en niet alleen zeggen dat corruptie in Afghanistan bestaat, wijst de Raad er op dat het niet zo is dat aan de door verzoekers voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. De Raad benadrukt nog dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De door verzoekers neergelegde bevestiging van ouderen en de brief van de inlichtingendienst alsook de dreigbrieven, zowel deze neergelegd ter gelegenheid van de asielpcedure als deze neergelegd ter terechtzitting, hebben dan ook geen bewijswaarde.

Betreffende de door verzoekers neergelegde foto's stelt de Raad vast dat de foto's, volgens verzoekers, moeten aantonen dat eerste verzoekende partij schilder was en dat de tweede en derde verzoekende partij in de madrassa in Pakistan studeerden. Deze feiten worden niet betwist. De foto's waarop verzoekers, volgens hun verklaringen te zien zijn, wat overigens geenszins duidelijk vast te stellen is, tijdens een demonstratie, zouden enkel kunnen aantonen dat verzoekers deelnamen aan een demonstratie. Immers de vertalingen die worden gegeven van de bordes die te zien zijn op de foto's zijn niet voor eensluidend vertaald, zodat ze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen. Bovendien wenst de Raad er op te wijzen dat de tweede en derde verzoekende partij nooit enige melding maakten over het bijwonen van demonstraties, doch enkel stelden dat zij extra lessen kregen. Deze vormen dan ook geenszins een begin van bewijs van verzoekers verklaarde problemen. Betreffende de documenten die worden voorgelegd en die betrekking hebben op de medische situatie van de zoon van de eerste verzoekende partij, stelt de Raad vooreerst vast dat deze documenten geen betrekking hebben op verzoekers en dat ook deze documenten geen verband houden met verzoekers' beweerdde problemen in hun land van herkomst, zodat ze in deze procedure niet dienstig kunnen aangevoerd worden ter staving van hun problemen. Verder werden ter terechtzitting nog enkele documenten voorgelegd zonder vertaling, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen.

3.12. Betreffende het eventuele 'risicoprofiel' van de eerste verzoekende partij merkte de commissaris-generaal terecht op "*Wat betreft uw tewerkstelling als schilder voor verschillende organisaties in Kabul, (...), dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling bij deze organisaties.*" Verzoekers betwisten deze motieven niet. De Raad bevestigt dat een niet-betwist profiel niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de eerste verzoekende partij blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit onderhavig arrest dat aan de beweerdde problemen van de eerste verzoekende partij met de taliban omwille van zijn activiteiten geen geloof kan worden gehecht.

3.13. Betreffende de ontvoering van de broer, vader en oom van de eerste verzoekende partij stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekers weinig of niks kunnen vertellen over de ontvoering van voornoemde personen. Gezien het belang van deze informatie voor verzoekers' procedure en gezien het verzoekers' naaste familieleden betreffen, is het niet aannemelijk dat verzoekers hier niet meer informatie over gevraagd hebben. De verklaring van de eerste verzoekende partij dat haar moeder geen verdere informatie wil of kan geven omdat ze maar een eenvoudige vrouw is, kan niet overtuigen. Daarnaast stelt de Raad vast dat de eerste verzoekende partij meermaals aangaf contact te hebben met

een winkelier die ook de documenten voor verzoekers verzamelde en deze opstuurde (gehoorverslag CGVS O., p. 4, 7) en aangaf met de winkelier te bellen over updates over haar familie (gehoorverslag CGVS O., p. 9) zodat verzoekers niet kunnen overtuigen dat zij over niet meer informatie beschikken over de ontvoering van drie familieleden, daar de eerste verzoekende partij ook in haar contacten met de winkelier hiernaar had kunnen informeren. Bovendien is het niet aannemelijk, gelet op het belang van deze informatie voor verzoekers' asielrelaas, dat noch de eerste verzoekende partij noch haar neven over de ontvoering vertelden tijdens hun gehoor op de DVZ, terwijl uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat de eerste verzoekende partij kennis had gekregen van deze feiten toen hij op doorreis was in Iran en dat haar neven kennis hadden gekregen van deze feiten toen zij op doorreis waren in Griekenland, aldus voor hun aankomst in België en voor het interview op DVZ.

3.14. Waar verzoekers artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 citeren en menen dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

3.15. Waar verzoekers een aantal passages weergeven uit de proceduregids van UNHCR en stellen dat onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden zijn om de status te weigeren, dat de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, dat zij in staat zijn om een heel doorleefd relaas te brengen, alsook waar zij verwijzen naar arresten van de Raad evenals stellen dat het uiteindelijke doel van de asielprocedure niet uit het oog mag verloren worden en dat indien het relaas samenhangend is en zij in grote lijnen geloofwaardig beschouwd kunnen worden, hen het statuut van vluchteling of in subsidiaire orde, de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, om in essentie aldus aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen

rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, terecht geoordeeld wordt dat aan verzoekers' naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoekers deze niet kunnen herstellen, dient aldus geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers' vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de procedureregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoekers zich er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten. Betreffende de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst de Raad erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

3.16. In zoverre verzoekers menen dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekers te weerhouden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers zich beperken tot een blote bewering, zonder *in concreto* aan te geven van welke verklaringen de commissaris-generaal de voor verzoekers meest nadelige interpretatie heeft weerhouden in zijn beslissing. Overigens wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal in deze beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers' verklaringen voldoende zijn om hun voorgehouden afkomst, herkomst en vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

3.17. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoekers, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kunnen herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van hun vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.18. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt voorts dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar het UNHCR rapport van 6 augustus 2013 en de 'relevante factoren' is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3.19. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.20. De Raad oordeelt dat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers moet beoordeeld worden ten aanzien van het district Surobi, in de provincie Kabul, waar zij woonden en waar blijkens de informatie gevoegd aan het

administratief dossier en aan de nota met opmerkingen (administratief dossier: SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013; nota met opmerkingen: SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie: Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Surobi van de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissingen duidelijk vermelden dat de veiligheidssituatie ten aanzien van het district Surobi van de provincie Kabul dient te worden beoordeeld, gelet op het feit dat, hoewel in de bestreden beslissing verkeerdelijk verwezen wordt naar de COI Focus 'Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul-stad, p. 5', de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd tot het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk aanwezig was in het administratief dossier (zijnde: SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en gelet op het feit dat de verwerende partij dit opmerkt in zijn nota met opmerkingen alsook ter gelegenheid van zijn nota met opmerkingen twee recentere documenten aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan (zijnde: COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie: Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013) neerlegt en verzoekers ter terechtzitting dienaangaande geen enkele opmerking maken (zij beperken zich tot een uiteenzetting over hun bijkomende documenten en het betwisten van de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot hun vrees voor vervolging), is het argument dat de verwerende partij het document waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing met betrekking tot Kabul niet heeft toegevoegd aan het administratief dossier waardoor zij in de onmogelijkheid waren dit document tegen te spreken of te weten over welk document de verwerende partij spreekt, niet dienstig. Gelet op voorgaande is ook de kritiek die verzoekers voeren met betrekking tot het document COI Focus 'Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul-stad, p. 5', niet dienstig.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het district Surobi van de provincie Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal ter gelegenheid van zijn bestreden beslissingen dienaangaande terecht opmerkte dat *'Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten;*

en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (...); SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013, p. 8-11) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 maar nog steeds gekenmerkt wordt door een betrekkelijk hoog aantal veiligheidsincidenten. Echter, slechts 10% van deze incidenten van 2012 kon toegeschreven worden aan activiteiten van AGE's (anti government elements). De ngo ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul in 2012 als 'very low'. In het eerste kwartaal van 2013 vonden in de ganse provincie Kabul 12 incidenten plaats die konden toegeschreven worden aan AGE's. Specifiek in het district Surobi vonden aanvallen plaats op de Afghaanse veiligheidsdiensten en op papaver-uitroeiingsteams. De meeste van deze aanvallen vonden 's nachts plaats op de snelweg richting Jalalabad en waren gericht tegen Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open – combat" waarbij burgers geveiseerd worden. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op de Afghaanse veiligheidsdiensten ligt het aantal burgerslachtoffers in Surobi bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in Surobi is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt."

Door de commissaris-generaal en de Raad werd aldus rekening gehouden met het rapport UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. In zoverre verzoekers verwijzen naar de 'relevant considerations' uit voornoemd rapport en poneren dat geen rekening werd gehouden met alle elementen om de gevolgen van het conflict op de bevolking te evalueren, beperken zij zich tot een louter theoretische beschouwing zonder te verduidelijken met welke omstandigheden *in concreto* geen rekening werd gehouden.

Overigens, in zoverre verzoekers dit argument aanhalen in het kader van de beoordeling van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekers slechts enkele zinnen uit de tekst op pagina 29 en 30 van het voornoemd rapport citeren. Wanneer gelezen in zijn geheel is het duidelijk dat de aangegeven relevante overwegingen op pagina 30 van het voornoemd rapport niet opgegeven worden als objectieve elementen die in rekening moeten worden genomen bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in gebieden waar er sprake is van een actief conflict om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld. Laatstgenoemde elementen worden, zoals blijkt uit bovenstaande, wel in rekening genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie.

Uit de COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie: Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013 blijkt verder dat uit de eerste kwartaalcijfers van 2013 blijkt dat het aantal aan de AGE's toegeschreven incidenten in de provincie Kabul sterk is toegenomen ten opzichte van het eerste kwartaal in 2012, met name 12 ten opzichte van 2. Het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2013 lag evenwel nog significant onder het aantal aanslagen uit het eerste kwartaal van 2011 (met name 22). Cijfers over het aantal incidenten voor de volgende kwartalen zijn niet openbaar gemaakt door ANSO. UNOCHA vermeldde in haar halfjaarlijkse rapportering in juni 2013 dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie Kabul met 55% is afgenomen. Dezelfde bron echter vermeldde voor de eerste zes maanden van 2013 een toename van 193 burgerslachtoffers in deze provincie. Dit is opmerkelijk daar het niet strookt met overige informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring moet hiervoor waarschijnlijk gezocht worden bij de sterk toename van het aantal doelgerichte moorden op overheidsmedewerkers, die door UNAMA als

burgers worden beschouwd. UNAMA vermeldde dat de provincie Kabul het grootste aantal dergelijke moorden kent. Surobi, grenzend aan het onrustige Tagab in Kapisa en aan de oostelijke provincie Laghman, wordt meestal omschreven als een bolwerk van opstandelingen. Het vanouds meest onrustige district, Surobi, het bergachtige district gelegen aan de strategisch belangrijke weg naar Jalalabad en Pakistan, kwam in 2013 bijna uitsluitend in het nieuws door ernstige overstromingen in de maand augustus. Er is in de aan het administratief dossier en in de door verzoeker neergelegde stukken zeer weinig nieuws terug te vinden over veiligheidsincidenten in Surobi in 2013. Er is dus zeker geen sprake van een situatie van "open-combat" waarbij burgers geïsoleerd worden. De impact van de aanslagen is ook niet van die aard dat inwoners van het district hen dwingt hun woonplaats te verlaten.

3.21. Gelet op het feit dat de beoordeling van de veiligheidssituatie dient te geschieden ten aanzien van het district Surobi in de provincie Kabul, is verzoekers' argumentatie over en verwijzingen naar de veiligheidssituatie in Kabul-stad, niet dienstig.

De door verzoekers in het verzoekschrift vernoemde informatie vermag geen ander licht te werpen op de hiervoor vermelde beoordeling, te meer daar de door verzoekers bijgebrachte informatie mee in rekening werd gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul, zodat verzoekers niet dienstig kunnen aanvoeren dat met deze elementen geen rekening gehouden werd of dat de rapporten, waarnaar verwezen wordt, omwille van het publiek karakter niet kunnen afgewezen worden zonder de effectiviteit van de procedure te treffen. Immers blijkt uit de rapporten waarop de commissaris-generaal en de Raad zich baseren om de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te beoordelen dat de Mid-Year Reports van UNAMA werden gebruikt en dat daarenboven de UNHCR-guidelines van augustus 2013 onder meer op het voormelde rapport van UNAMA gebaseerd is.

Uit de door verzoekers vernoemde persartikelen en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in het district Surobi van de provincie Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Uit verzoekers' verwijzing naar een rapport van UNAMA waarin sprake is van een stijging van het aantal burgerslachtoffers blijkt aldus niet dat er in het district Surobi in de provincie Kabul, aanhoudend gevochten wordt en dat anti-regeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Gelet op de vaststelling dat, hoewel er melding wordt gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen, geen situatie van "open combat" blijkt en dat niet blijkt dat er in het district Surobi in de provincie Kabul, aanhoudend gevochten wordt en dat anti-regeringselementen er permanent aanwezig zijn, kunnen verzoekers niet dienstig aanvoeren, om aan te tonen dat zij wel degelijk een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de controle *de facto* uitgevoerd wordt door elementen die tegen de regering zijn en dat de aanwezigheid van de regering in sommige zones geen ernstige misbruiken van de macht verhindert.

In zoverre verzoekers wijzen op de onvoorspelbaarheid van het conflict, beperken zij zich tot speculaties over de toekomst. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in het district Surobi van de provincie Kabul te weerleggen. Overigens brengen verzoekers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota niet correct zou zijn.

3.22. In zoverre verzoekers aanvoeren dat het UNHCR van oordeel is dat landen die door een gewapend conflict getroffen worden geen veilige plaats zijn om zich te hervestigen en dat het gewapend conflict in Afghanistan gevolgen heeft met de mogelijkheid van een hervestiging voor de terugkeerders, kunnen zij dergelijke argumentatie niet dienstig voeren, daar noch de commissaris-generaal noch de Raad oordeelt dat verzoekers over een intern vluchtalternatief beschikken, doch wel dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van verzoekers' regio van herkomst, zijnde de provincie Kabul, district Surobi.

3.23. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het district Surobi van de provincie Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

3.25. Voor zover verzoekers nog zouden menen dat hun rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissingen, die een bestuurlijk karakter hebben, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat hun rechten van verdediging geschonden werden.

3.26. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER